

Guy Bass

ZÁPLA TÁK

Duch Groteskinu

Albatros

Guy Bass

ZÁPLA ŤÁK

Duch Groteskinu

ALBATROS

lanovi – protože jsem
tuhle knížku napsal
v jeho bytě.

– GUY BASS

Cath a Leni

– PETE WILLIAMSON

All rights reserved

© Guy Bass, 2012

Translation © Martin Pokorný, 2014

Illustrations © Pete Williamson, 2012

ISBN 978-80-00-03691-5

ZÁPLA TÁK

Duch Groteskinu

Guy Bass

Ilustroval Pete Williamson

ALBATROS

BALADA CHRUPÁKA KOSTIŽRAVA

*Krok jeho tlap duní po kopcích,
pěsti má silné jak řachy,
jenom se podívá, člověk by chcíp,
hnedky se počuráš strachy.
Blíží se! Seber se! Upláchni, plav!
Obluda Chrupák Kostížrav.*

*Hlavou by moh drtit kamení,
dech čpí jak kvašené zeli,
prorazí nejtlustší brnění,
rozmetá regiment celý.
Blíží se! Seber se! Upláchni, plav!
Obluda Chrupák Kostížrav.*

*Zarostlý od hlavy po paty,
vše srazí na hromadu,
blíží se hrozný a chlupatý
v oblaku strašného smradu.
Blíží se! Seber se! Upláchni, plav!
Obluda Chrupák Kostížrav.*

*Strašlivý konec příšeráka
je jenom nová tíha;
záluďný obchod napřed láká –
leč co v něm vskrytu čihá?
Blíží se! Seber se! Upláchni, plav!
Obluda Chrupák Kostížrav.*

Vítejte
V DRBÁKOVĚ

(ČÍTÁ 612 OBYVATEL)

Druhdy
(*Někdy před onehdá*)

PROLOG

DOHODA

(V pravý čas konec
Chrupáka Kostizrava)

Tu noc, kdy Chrupák Kostizrav došel včasné smrti, zářil nad Drbákovem úplněk.

Místní lidé utvořili kolem mrtvolky kruh a pořád ještě nedokázali uvěřit, co se vlastně stalo.

„Opravdu... opravdu je po něm?“

„Těžko říct.“

„Nehejbe se... Šťouchněte do něj, ať máme jistotu.“

„Šťouchněte si do něj sám.“

„Já? Ani náhodou! Já... já nemám šťouchátko.“

„Tak si pučte moje.“

„Když máte šfouchátko, tak proč ho nešfouchnete sám?“

„Já šfouchal celej den a všude možně! Mám už šfouchací ruku hrozně unavenou!“

„*Nikdo nikoho šfouchat nebude,*“ zasyčel zvláštní hlas. Lidi z městečka se otočili, dovnitř kruhu proklouzl jako had hubený čahoun v dlouhém bílém plášti a stanul nad mrtvolou Chrupáka Kostižrava.

„Máme přece *dohodu,*“ prohlásil ten čahoun. „Kostižrav teď díky mému neskonale smrtícímu jedu přestane obtěžovat Drbákov – a já si přišel vzít, co mi patří.“

Lidé z městečka nervózně popošli od mrtvoly, načež si drbákovský starosta narovnal kravatu a předstoupil.

„Ale – ale jistě, vážený pane. Je váš,“ prohlásil. „Ale co s ním chcete dělat?“

V září měsíce se chlapíkovi zablýskla ještěří očka.

„To je moje věc,“ opáčil. „Uzavřeli jsme dohodu a je zbytečné se ještě na něco ptát.“

„Ale samozřejmě,“ uznal starosta a zacouval do davu. „A moc vám děkujeme za pomoc... *pane profesore.*“

„Ještě neděkujte,“ odtušil ten člověk a začal mrtvolu sám tahat do svahu. „Ještě jste Chrupáka Kostížrava neviděli naposled. Á-HAHA-HAHAHÁ!“

HRAD GROTESKIN

Onehdá
(Nějaký čas po druhdy)

PRVNÍ KAPITOLA

ZÁPLAŤÁK DĚLÁ MRTVÉHO

(Ze stínu)

Celý hrad je divadlo
a všechny příšery
by se měly přihlásit
na zkoušku!

podepsán: kolektivní amatérský dramatický
spolek kreativních kreatur
hradu Groteskinu

„A-haha-HAHÁ!“

„A“ Zápľaťák otevřel oči a chechtot profesora Erasma hlaholil vlhkými a sešeřelými chodbami hradu Groteskinu.

Doba, po niž hrad vrhal na Drbákov svůj chmurný stín, byla o něco déle než odnepaměti. Hrad byl sídlem šíleného profesora Erasma, všemi obecně považovaného za nejšílenějšího profesora ze všech. Celý život strávil vytvářením šílených pomatenin a každý jeho nový výtvor byl ještě šílenější než ten předtím. Do Drbákova sice žádná jeho kreatura nepronikla, nicméně hlahol profesorova chechtotu se často nesl přes zdi hradu až do městečka dole a probouzel v duších místních lidí hrůzu.

„Profesore,“ nadechl se Zápľaťák a posadil se, „on už je *blízko*.“

Zápľaťák se samozřejmě nebál. Tedy zatím ne. Profesorův smích znal lépe než kdoko-

li na světě. Uslyšel ho hned v tom okamžiku, kdy byl přiveden ke skoroživotu jakožto první a tehdy jediný výtvor svého pána. Tehdy na začátku byl Záplafák... Ale od té doby uplynuly stovky dalších stvůr.

A nepotrvá dlouho, táhlo mu hlavou, a jeho další výtvor bude hotový...

„Záplafáku, ty máš bejt MRTVEJ!“

Zdvihl hlavu a viděl, jak k němu rázuje Stvůra, hrozně obludné stvoření, které v sobě kolosálně kombinovalo nepadnoucí svalstvo a jedno zvláštní děsivé chapadlo. Stvůra patřila mezi profesorovy nejnovější výtvary a stejně jako předešlé profesorovy výtvary byla monstrózně strašidelná, dokud ji Záplafák nevyléčil lektvarem k uklidňování příšer.

„Už jsme o tom přece MLUVILI,“ navázala Stvůra. „Máš vypadat MRTVĚJI než VENKOVSKÁ TANCOVAČKA...“

„Promiň, Stvůro,“ odpověděl Záplataák.

„Jestli chceš být členem KOLEKTIVNÍHO AMATÉRSKÉHO DRAMATICKÉHO SPOLKU KREATIVNÍCH KREATUR HRADU GROTESKINU,“ pokračovala Stvůra a ležérně si přes rameno přehodila zbrusu nový režiséřský šál, „tak musíš POCHOPIT divadelní PRAVIDLA...“

Záplataák si povzdychl. Být členem Kolektivního amatérského dramatického spolku kreativních kreatur hradu Groteskinu *nikdy nechtěl*. Pomyšlení na to, že je v nějaké společnosti nebo

spolku, a v dramatickém zvlášť, ho strašně vyvádělo z míry. Schovávání v temných hlubínách svého sklepního domova už ho sice začalo unavovat a hodlal konečně poznat, co všechno skoroživot nabízí – ale vystupovat v nějaké hře přede všemi ostatními obludami, to s sebou přinášelo víc pozornosti, než mu bylo vhod.

Stvůra ale byla odhodlaná: prý že je načase **VYJÍT ZE STÍNŮ!** Přišla chvíle **POVZBUDIT KONVERZACI!**

...A tak se tedy Záplafák ocitl v jednom z největších a nejjasnějších sálů v celém hradě na chatrném jevišti ze stolů a židlí, obklopen davem profesorových výtvorů a samozřejmě v přítomnosti Stvůry.

„A teď si, Záplafáku, **PAMATUJ**, že v téhle **SCÉNĚ** jsi – teda jako **POSTAVA** – mrtvej, a tak se **ANI NEHNI**, jasný?“ dál řečnila Stvůra. „**SKVĚLÝ!** A teď všichni **NAPLNO!**“

„Ale – ale já jsem mrtvý *celou hru*,“ povzdychl si Záplafák, zatímco si ostatní obludy připravovaly rekvizity a hledaly správné místo. „*Celou dobu tam jenom ležím*. Připadám si... všem na očích.“

„Ale ty přece máš NEJLEPČÍ roli! Vždyť k čemu by byla TAJUPLNÁ vražda bez MRTVOLY?“

„Přesně tak!“ podotkl mozek s pavoučíma nožičkama a třema očima. „Troufám si říct, že se o tobě recenzent *Večerního Groteskinu* určitě pochvalně zmíní... jen když zvládneš celé tři a půl hodiny ležet absolutně nehybně.“

„Recenze! Magnildo, to mi vůbec nepřipomíněj – už teď z nich mám nervózní svědění,“ vykřikla obrovitánská chlupatá koule se zahnutými drápy.

Záplafák si zase lehl, zavřel oči a myslel

na profesora, který teď jistě přivádí ke skoroživotu další obludu...

„Záplafák!“

„Co?“ posadil se Záplafák. Slyšel ten hlas hlasitě a úplně zblízka, dokonce tak zblízka, jako by ho úplně měl v uchu.

„ZÁÁÁÁPLAŤÁKU!“ zaskučela Stvůra. „Ty ses zase POHNUL! VŮBEC nevypadáš mrtvý!“

„Ale tys přece – někdo na mě přece zavola... ne?“ bránil se Záplafák a rozhlížel se. Ostatní obludy na něj zmateně zíraly, a pokud byly opatřené hlavami, tak s nimi vrtěly a nesouhlasně potřásaly.

„Vezmeme to od toho okamžiku, jak je Záplafák MRTVÝ,“ zaprskala Stvůra a s dramatickým gestem si přehodila režiséřský šál. Záplafák si znovu lehl. Namouduši by mohl odpřisáhnout, že někoho slyšel, jak –

„Záplafák!“

„Kdo to řekl?“ zvolal Záplafák a vymrštil se na nohy. Znělo to ještě hlasitěji než předtím.

„Kdo řekl CO?“ dožadovala se Stvůra.

„No přece TO! Teda myslím – moje *jméno*,“ odpověděl Záplafák. „Přisahám, že jsem slyšel...“

„Tady NIKDO nic neřekl. Záplafáku, NENÍ ti něco?“ jemně se zeptala Stvůra. „Možná by sis měl dát PAUZU. Vypadá to, že na tebe doléhá TÍŽE ROLE.“

„Ale – tys opravdu nic neslyšela?“ nevěřil Záplafák. Stvůra zavrtěla hlavou a poplácala Záplafáka po zádech.

„Neboj se, svého NEJLEPČÍHO kamaráda nebudu PŘEOBSAZOVAT!“ prohlásila. „Můžeme místo tebe dočasně použít nějakou starou ŽIDLI.“

„Aha, no, ehm... já – já se půjdu projít,“ zamumlal Záplafák, prošoural se kolem ostatních

oblud k okraji jeviště a vyklouzl dveřmi ven.

Když vyšel na chodbu, uslyšel burácení hromu. V dálce se sbírala bouřka. Skrz okno viděl, jak houstnou tmavé mraky a zatahují jasně ran-
ní oblohu.

„Záplafáku...“

Ten hlas! Byl ještě blíž než dřív – a zněl tak hlasitě, až z toho Záplafákovi dunělo v hlavě.

„Záplafáku...“

Vrať

to.“

DRUHÁ KAPITOLA

COSI
VPROSTŘED
STÍNŮ

(Vyděšený)

ZDE LEŽÍ

CHRUPÁK
KOSTIŽRAV

Co čumíš?

Záplafák zamžoural do potemnělé chodby. Na opačném konci jentaktak rozeznal ohromnou schýlenou siluetu, *jakési cosi*, jak se k němu zvolna blíží. Za obvyklých okolností by to Záplafáka ničím nepřekvapilo – vždyť hrad byl plný profesorových podivných výtvorů. Tahle bytost ale z nějakého důvodu působila tak, až Záplafákovi ztuhla cizí krev v těle.

„Záplafáku... Vrať to.“

Záplafák strnul a po páteři mu přejelo mrazivé zachvění. Je to snad profesorův nejnovější výtvor? Není přece možné, že by ho už měl hotový... a i kdyby ano, jak by ta obluda mohla znát Záplafákovo jméno?

„Vrať to,“ pronesla znovu ta bytost, přiblížila se – a Záplafák uslyšel zachrčení vyschlých kostí.

„Kdo – kdo je to?“ vypravil ze sebe. „Co mám vrátit?“

„Vrať to.

Vrať to.

Vrať to!“

A znenadání se to cosi na Záplafáka s ohlušujícím řevem vyřítilo! Záplafák zaječel, bleskem se obrátil a hnal se co nejrychleji zpátky do divadelního sálu.

„Tak ty už jsi ZPÁTKY! VÝBORNĚ!“ zvolala Stvůra, když za sebou Záplafák práskl dveřmi. „Takže jsi připravený znovu dělat MRTVÉHO? Zbavíme se té ŽIDLE – stejně hraje trochu DŘEVĚNĚ...“ ovívala se Stvůra šálem.

„Tam... tam...“ rozechvěle zakoktal Záplafák a srdce mu prudce bušilo. „Tam něco je!“

„Snad tam ŘADÍ profesorova nejnovější OBLUDA?“ zeptala se Stvůra při pohledu na Záplafákovy vystrašené oči. „Mám ti vyzvednout LEKTVARY?“

„Já – já nevím,“ odpověděl Záplafák a měl v tu chvíli pocit, jako by mu srdce sevřela velká studená tlapa jak ve svěráku.

„Ale NEBOJ SE, Záplafáku – my tě OCHRÁNÍME,“ zahalasila Stvůra a rázně vykročila ke dveřím. „Ať už to je COKOLI, určitě to není připravené bojovat s PLNÝM SÁLEM HERCŮ!“

„Stvůro, stůj!“ zvolal Záplafák – ale Stvůra už otevřela dveře.

„UÁÁÁÁÁÁ!“ zaječela Stvůra a obrátila se k Záplafákovi s výrazem, který byl hotovým ztělesněním hrůzy.

„Co – co se děje?“ zapištl Záplafák.

„Já si právě VZPOMNĚLA, že jsme ještě NENAZKOUŠELI tu scénu v SALÓNU!“ vykřikla Stvůra. „Jo – a tady venku nic NENÍ.“

„Cože? Ale...“ vykoukl Záplafák, kryt Stvůrou.

Chodba byla prázdná, nic na dohled – ani obluda, ani nic jiného.

„Ale já to viděl na vlastní oči,“ tiše pronesl Záplafák. „A slyšel jsem to. Mluvil to na mě.“

„Pustila bych to z hlavy, drahoušku – tenhle hrad je plný kuriózních příšer,“ řekla Magnilda, ten mozek s pavoučíma nohama. „Určitě to

je jenom nějaký výtvor, který jsi ještě předtím neviděl.“

„Ale to ne. Nemohl to být profesorův výtvor,“ opáčil Záplafák. „Vypadalo to... *lidsky*.“

TŘETÍ KAPITOLA

JEŠTĚ ŠÍLENĚJŠÍ NEŽ DŘÍV

(Návštěva v laboratoři)

ZÁPISKY ŠÍLENCOVY, č. 92

„Obluda je dobrá tak, jak jsou
dobré její části.“

Citováno podle *Příležitostně vědeckých
spisů profesora Erasma Erasma*

Záplataček a Stvůra (která dala hercům žoviální pokyn „PĚT MINUT PAUZA!“) šli rychle prověřit, jestli snad profesor nedokončil svou nejnovější obludu dřív, než by se podle předpokladů čekalo. Odebrali se na trámy nad laboratoří profesora Erasma. Právě odtud Záplataček přihlížel „zrození“ profesorových nesčetných výtvorů.

„VIDÍŠ ho?“ zašeptala – tedy pokusila se zašeptat – Stvůra.

„Pšššt,“ odpověděl Záplataček, poposunul se na jednom trámu ještě o kus a upřel oči do laboratoře. Ve svitu měsíce viděl, jak se vespod blyští profesorova pleš. „Nebo nás uslyší...“

„Á-HAHAHAHÁ!“ zvolal profesor. Stál nad montovacím stolem třikrát větším, než jaký používal dřív. Na něm ležela jakási obrovitánská obluda, přikrytá čtyřmi nebo pěti sešitými de-

kami. Záplatač viděl, že zpod nich vyčuhuje celý chumel ocasů.

„Není ještě hotová...“ zašeptal Záplatač.

„A tam v chodbě jsem viděl něco jiného.“

„AHAHAHÁ! Je to možné, že bych se znovu překonal?“ halasil profesor. „Je možné, že by mé výtvořby byly pořád lepší a lepší? Až přivedu svůj nejnovější výtvořbu ke skoroživotu, budu šílenější než ten nejšílenější profesor! Tak se koukej, otče! Ahaha-HAHA-HÁ!“

„Jestli to lidsky vyhlížející *cosi* nebylo výtvořbou mého pána, tak co to tedy bylo?“ mumlal Záplatač. „A co to po mně chtělo? Nic nemám, nemůžu nikomu nic dát...“

„O čem to MLUVÍŠ? Máš toho na rozdávání TOLIK!“ namítla Stvůra. „Umíš KRÁSNĚ ZPÍVAT, dokážeš se skvěle vmáčknot do každé SKULINY A ŠKVÍRY a dokážeš NAMÍCHAT

lepší medicínu pro obludy než kdokoli jiný v celém hradu...”

„Takhle jsem to –“ nadechl se Záplafák.

„KAŽDOPÁDNĚ jak můžeš mít JISTOTU, žes VIDĚL opravdu to, co si jsi JISTÝ, že ŘÍKÁŠ, žes VIDĚL?“ pokračovala Stvůra.

„Na Groteskinu přece žádní lidé nejsou. Jediné, co tu je aspoň TROCHU lidské, jsi TY a PROFESOR...”

Načež se Stvůra zahleděla dolů na profesora, který se právě zuřivě snažil zuby otevřít nádobu s očními bulvami.

„Ale u něj si občas NEJSEM jistá,“ dodala.

„Ale já to slyšel mluvit,“ namítl Záplafák a vykoukl nad střešními trámy. „Říkalo to...”

„Záplafáku...”

Záplafák doširoka vypoukl oči a obrátil se k Stvůře.

„Prosím tě řekni, žes to taky slyšela,“ šeptl.

„Co jsem měla slyšet?“ zaburácela Stvůra.

„PŠŠŠššššš...“ rozhlédl se Záplafák kolem.

„Záplafáku...“

„Je to tu zas...“ Záplafák uslyšel chřestění kostí a uctil, jak v něm hlodá strach. Cítil tu podobu... toho *cosi*...

„Záplafáku...“

hned za sebou! Zaťal pěsti a obrátil se, aby se zdroji strachu postavil...

Ale nic tam nebylo: nic, žádná podoba, a určitě nic, co by vypadalo lidsky – jenom strop. Obyčejný starý známý strop.

„Ale já bych mohl odpřisáhnout...“ hlesl Záplafák. „Co se to se mnou děje? Možná máš, Stvůro, pravdu a já jen trpím představami. Třeba za to všechno může moje hlava!“

Vykoukl přes okraj trámoví.

A uviděl proti sobě obličej.

Lidský obličej.

„Vrať to!“

„UÁÁÁÁ!“ zaječel Záplafák, ustoupil o krok, ztratil na trámu rovnováhu... a spadl.

ČTVRTÁ KAPITOLA

TVÁŘÍ V TVÁŘ

(Známý styl)

ZÁPISKY ŠILENCOVY, č. 654

„Člověka mrzí jen obludy,
které nevytvořil.“

Citováno podle *Příležitostně vědeckých
spisů profesora Erasma Erasma*

„Záplafák!“ zvolala Stvůra, ale Záplafák se „řítíl k zemi a skoro ani neměl čas hrůzou zamáchat rukama, když s mohutnou šlupkou přistál hned navrchu profesorova skoro hotového výtvoru.

„Jauúú...“ zaskučel Záplafák a bezmocně se výtvoru převaloval po zádech, dokud nedopadl obličejem napřed na studenou a tvrdou podlahu laboratoře.

„Jau,“ zamručel znovu a zkontroloval si stehy. Když se podíval nahoru mezi trámy, uviděl, jak na něj v panice hledí Stvůra... ale nikde nic lidského.

„Bylo to přímo proti mně,“ odušil Záplafák. „Tak kam se to mohlo...?“

„Při otcově lesklé pleši! Kdo se to opovažuje dopadnout nosem napřed na můj nejbláznivější experiment?“ zasyčelo to, a když se Záplafák otočil, spatřil před sebou profesora Erasma,

jak na něj zírá pronikavýma ještěřčíma očima.

„Můj pane... já – já se omlouvám, můj pane,“ zamumlal a rychle se sebral ze země. Byla to vzácnost, aby profesor na svůj první výtvar takhle zpříma promluvil, a bylo ještě nevídanější, aby si snad vzpomněl, kdo je to Záplaťák. Třeba ta chvíle teď nastane, třeba si profesor vybaví svůj slib, že budou navždycky přátelé, a přivítá Záplaťáka s otevřenou náručí...

„V laboratoři jsou návštěvy zakázány! Na celém hradě jsou návštěvy zakázány!“ vyštěkl profesor a pro jistotu dodal: „Žádné návštěvy!“

Záplaťák zesmutněl.

„Já – já tu nejsem na návštěvě, můj pane,“ pronesl s povzdychem.

„Já jsem Záplafák, pane.“

„Takové praštěné jméno,“ štěkl profesor a přelétl přes Záplafáka pohledem. „Nicméně ten styl znám...“

„Já – jsem váš první výtvor, pane. To *vy* jste mě pojmenoval Zá–“ spustil Záplafák, ale profesor se už znovu zabral do svého nejnovějšího experimentu.

„AHAHAHÁ! Tak co, zdalipak nejsem nejprofesorštější ze všech šílených profesorů! AHAHÁ! AHÁ! AHAHAHAHAHÁÁÁ!“

Bylo to, jako by se Záplafák rozplynul. Potřásl smutně hlavou: vypadalo to, že se profesor bude vždycky starat jen o svůj nejnovější výtvor a o ten první nikdy. Nicméně Záplafák věděl, že je poji nezlomné pouto. Dokud v hradu zůstane profesor, zůstane tu i on.

Alespoň tak si to myslel.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.